

מו א מיי פֿיד מהל
 חובל ומזק הל' י
 סגמ עפין ע
 מו ב מיי ש סגמ שס
 טוש"ע ח"מ סימן
 מחד טק"ג:
 מו ג מיי שס הלכה כ
 טוש"ע שס טע"ח:
 מו ד מיי שס הל' כא
 טוש"ע סטק"ט:
 מו ה מיי שס הלכה ו עפין
 בהשגות ובמ"מ טוש"ע
 שס טק"א ז:
 מו ו מיי שס הלכה י
 טוש"ע שס טע"ג:

יִוְמָא טַבָּא לִרְבִּנָּן.
סְעוּדָה לְתַלְמִידִים (קְדוּשִׁין
(לֵא). וְלֹא עֲשֵׂה בָּהֶן
חֲבוּרָה. לֹאֲחַן עֲלֵיו חִיּוֹב
יִמְמָה עַד שֶׁעֲשֵׂה בָּסֵם
חֲבוּרָה (לְעִיל פֶּה). אֵין
לְעַבְדִּים בּוֹשֵׁת. הַמְצִיט
אֶת הַעֵצ, לֹא מֵיִצְמוֹ תוֹרָה
לִמַּת דְּמִי בָּשָׂמוֹ (סְנַהֲדִין
(19).

אמר רב יוסף מריש הוה
אמינא מאן דאכל הלכה
ליומא דהוה עבידתו להו
ויזמא טבא לרבנן, דאמינא
קפידנא קוץ ערבינא
מזכות. וכו' ושמעת' לאה
דר' חנינא דאמר גדול
המזוזה ועושה ממ'
אשתי מזוזה ועושה
אמינא אדרבה מאן דאמר
לא אין הלכה כ' יהודה
קפידנא וזמא טבא לרבנן.
וכיון דאוקמינן למתניתין
דהיא סתמא דלא ר' יהודה,
שמע מינה דלית
הילכתא ר' יהודה.
והאמר ר' יוחנן הלכה
בכל מקום כסתמא

וְיִזְמַן מִבֵּן לִרְבֵּנָן מ"ט דְּכִי מִפְקֻדִּינָא אִיתֵּר לִי
 אֲדָם מִבְּשׁוּר שְׁהָאֲדָם מִשְׁלָם נֹזֶק עֶזֶר רִיפּוּי
 תּוֹשׁוּר אִינוּ מִשְׁלָם אֵלָא נֹזֶק וּפְטוּר מִדְּמֵי
 אֲמֹ וְלֹא עֲשֵׂה בְּהֵן חֲבוּרָה וְחוּבֵל בַּחֲבִירוֹ
 יִבֵּל בְּעֵבֶד עֶבְרִי חֵיִיב בְּכוּלָן חוּץ מִן הַשְּׂבֵת
 - כְּנַעֲנִי שֶׁל אַחֲרִים חֵיִיב בְּכוּלָן * רַבִּי יְהוּדָה
 פְּגִיעֶתָּה רַעָה * הַחוּבֵל בְּהֵן חֵיִיב וְהֵם שֶׁחִבְלוּ
 פְּגִיעֶתָּה רַעָה הַחוּבֵל בָּהֶם חֵיִיב וְהֵם שֶׁחִבְלוּ
 אַחֲרֵי זְמַן * נִתְגַּרְשָׁה הָאִשָּׁה נִשְׁתַּחֲרַר הָעֶבֶד
 וְעֲשֵׂה בְּהֵן חֲבוּרָה וְהַחוּבֵל בַּחֲבִירוֹ בְּשֵׁת
 בְּנַפְשׁוֹ * וְהַחוּבֵל בְּעֵבֶד כְּנַעֲנִי שֶׁל פְּטוּר
 יֵאלֶעָזֶר מִרֵּב הַחוּבֵל בְּבֵת קְמָנָה שֶׁל
 בֵּינָן דַּאֲקֵי לִיה רַחֲמָנָא שֶׁבַח עֲשׂוּרִים לֵאבֹ
 מֵא דְרֵא אִפְחַתָּה מִכְסָּפָה אוּ דִּילְמָא שֶׁבַח
 דֵּא דַּאֲי בְּעֵי לְמַמְסֵר לָהּ לְמוֹכָה שְׁחִין מְצִי
 תַּחֲבֵל בָּהּ לֹא מְצִי חֲבִיל לֹא קִנְיָה לִיה רַחֲמָנָא
 אֲמַר

לדברא חמיה וחגי' הוה מוקי' כרבי
מאיר צמיתא ומלקוט דמלקוט וממון
לא מ'רין קרא דמאירא רשע: רשע:
ובן היה רבי יהודה פושרו מב' א'
דינים שבתורה. מימא א"כ
מאי איריא פטור ר' יהודה צדוקת
לעיל ולמא לי ג"ס דעינין עינין
וכראה לר"י שצמקון חור זו ר'
הודה ממה שהיה פושרו מצדקת
לצד כמא' דרשא לפטור ממימא
וגלות א"כ אי לאו דגלי ג"ס דעינין
לפטור סומא הוה סברא למדרש גבי
גלות כר' מאיר:

ובן היה ר' יהודה פוטריו מב' המצות [האמורות] בתורה. תימה הא דתנן צפרק הקורא את המגילה (מגילה דף כז. ע"ב) רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורות מימיו לא יפרסם על שמע אפי' ראה ונסמא נמי אמר [הא] דפטור מכל שז צדיק אפל כל שולד צמעה מר אין פורס משום דאין נהנה מן זו למה אמר ליה כל זמן שאצוקה ונראה דאף ע"ג דפטור ר' יהודה צינן אפילו מדרבנן משום שיז מנות נוהג צמרות חייב כלל ולכן אותו ראה ונסמא חייב מכות ומוציא ברכות דף כ"ב). ולא דמי חיוב דקומא להוציא אחרים ידי חובתן :

שם) גבי קיטע יד עבדו של חזירו
יבא לאמרוהו לה' יומי ועבדו סמא
ואם תאמר ותפשוט ממחנ' דיכול
קמ"ל רבי יוחנן שנותן רפואתו לרבו
הרב עצמו חובל בו שכבר זכה בכלל :
ונעורים לאציה ובשנים אוחזין (ב"מ דף
י"ה) והנה לפירושו דבריש פנה סמא

יין מהתם שחר דברים ונראה דכל
פירש בקונטרס בסוף דבריו דכסף
בפרק נערה שנחתתה (שם דף מו:
ה' בחבלה לרבי אלעזר דאע"ג דאין
ת של אז משום דאפחתה מכספה:
א"ל

וקרו נכסים: חייבין לשלם. שהרי
מתחלה הן חייבין אלא שאין להם מה
לשלם שנכסי מלוג של אשה משועבדים
לבעל לפירות ולירושה: (גמ' בבא
קטנה של אחרים כהנא מלך גדולה
ודאי דידה הוא: (שם) נעורים אלא
דכתיבן בנעוריה בית אביה כל שבה
נעורים לאביה) אפי' כסף קדושין
שלו: דאי נצוי מסר לה אביה
למוכה שהי'. דכתיב (דברים כב) את
בתי נחית לאיש הזה אלמא בידו
לחתה למי שיראה הלכך כסף קדושין
נמי לאביה: לא מזי אביל דבה.

1. וְשִׁפְטוֹ הָעֵדָה בֵּין
הַמִּכָּה וּבֵין גְּאֵל הַדָּם עַל
הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה:

במדבר לה כד
2. וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים
וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יי
אֱלֹהֵיכֶם לִלְמֹד אֶתְכֶם
לַעֲשׂוֹת בְּאָרֶץ אֲשֶׁר
אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה
לְרִשְׁתָּהּ: דברים ו א

(א) תום' ד"ה וכן וכו'
שהגיע לחינוך שאינו אלא
לחנכו:

מתנ"י רי"א אין לעבדים
בושת. עיין נדה דף מז
ע"א תוספות ד"ה דנק:
שם החובל בהן חייב. עיין
לעיל דף פה ע"ג תוספות
ד"ה נהי דמק:

א] מתני' בזמן שהוא שלו.
עי' פני יהושע ולפמ"ש
לעיל דף פו ע"א לק"מ
יעו"ש ודו"ק:

המנוט והיאך יפרסם על שמע להוציא אחרים וצירושלמי דמוקי שלח ראה מאורות מימינו ואינו קומא א"ש אבל בגמרא דידן משמע דמיירי בקומא ממש ומפרש טעמא דרבי יהודה המאורות ורבנן [ספרי] אית ליה הגהה כר' יוסי שראה קומא ואזכוקה בידו אמר ליה בני אבא זו צדי בני אדם רואין אותי ומצליין אותי מן הפתחים והאי טעמא לא שייך אלף בקומא מ קומא מכל המנוט מ"מ מדרבנן חייב דאע"ג דלאש מיפטרט במנוט עשה שהומן גרמא ולא מ הרבה דמחייבת זהו אבל קומא אי פטרת ליה מכל המנוט אפי' מדרבנן א"כ ה"ל כמו נכרי שלא ראה מאורות מימינו אפילו מדרבנן לא יפרסם על שמע כיון דלית ליה הגהה אבל אחרים ידי חובתן דלאחרים נמי לא מחייבי אלף מדרבנן דק"ש דרבנן היא כדאמרנן במי שחל לחיובא דקטן שהגיע לחינוך ^(ה) שאין אלף לחנוכו דאע"ג דחייב מדרבנן אין פורס על שם

בעבר בנעני ש'לו פמור מבו'ם. וז"ל והא ברפואמו חייב דקאמר צפ"ק דגיטין (דף יב) נותן שבתו ורפואתו לרבו ופרץ רפואתו ידיה היא דצעי איתסויי ביה ומשני לא

חריפא ואיחסי בתלתא יומי וי"ל דה"נ פטור מכולם היינו מן הימרון לאמדוהו ב' ואיחסי הרב לומר לעבד עשה עמי ואני וכן מדפטור משבת וי"ל דהכא מיירי בון את העבד ומיהו קשה דהיינו הימרון לאחסי ב' ממתי' היא דפטור מכולם ע"כ נראה שיש לחלק בין אחרים חובלין ב' צו **בין** דאקני ליה רחמנא שבח נעורים **אבא**. פי' בקונטרס דכמי' צעוריה בית אביה כל שצ"י. (שם) גבי מליאת בנו וצחו הקטנים נמי פי' דבחו מליאתה לאביה משום דשבח נעורים דקדושין (דף ג: ושם) ובאלו נערות (כחצות דף מ:). אמר דההוא דהפרת נדרים הוא דכמי' ולא דוכמי' נקטו שבח נעורים כימנא בעלתא נקטיה ולא משום דמפיק מצעוריה וצשמעתינן דקדושין שני דאי צמי מסר לה לטנוול ומוכח שחין ומליאתה נמי לא משום איבה כדמפרש גמ' (שם) דחיישין שמה שמה שאל תתן לו מליאה ימסרנה לטנוול ומוכח שחין ומצעוריה שייך בה איבה דלא קפיד במידי דאית להו לערב בגופייהו כדאמר לקמן מ"מ ראי' הוא לי